

Kázání na primiční mši otce Adama – Brno – 24. února 2019

Milý otče Adame,

když jste mě požádal, abych dnes kázal, učinil jste mi radost a zároveň jsem z toho na rozpacích. Udělal jste mi radost, protože jste mi dal příležitost vrátit se do tohoto kostela, kde jsem před více než 25 lety, v roce 1993, slavil mši na první neděli adventní. Vzpomínám si, že otec Miloš, tehdejší farář, se spletl a omylem zanotoval Gloria. O několik let později mě pozvala Vaše rodina. To jste byl ještě velmi mladý!

Jsem na rozpacích, protože to nejsem já, kdo by měl dnes kázat, ale Váš novicmistr otec Mikuláš anebo Váš opat Dom Patrik. To jsou ti, kteří Vás formovali, abyste odpověděl na své mnišské a následně na kněžské povolání. Původně jsem zamýšlel, že jim vzdám poctu, a pak se odmlčím, ale to by nebylo moc slušné vůči těm, kteří přišli spolu s Vámi vzdát Bohu díky. Jelikož Vás již nic nemohu naučit, obrátím se na Vaši rodinu a Vaše přátele a vysvětlím jim dnešní texty na základě naší mnišské zkušenosti.

První čtení je vybráno z První knihy Samuelovy. Ve druhém svatý Pavel rozjímá o prvním a druhém Adamovi. Nemohlo být vybráno lépe! A pokud jde o evangelium, uvidíte!

Milý přátele,

otec Adam je mnich a kněz. V čem Vám může zkušenost kněžství žitého v klášteře být užitečná? Svatý Benedikt píše, že mnich je ten, který bojuje v komunitě pod řeholí a opatem. Ponechme stranou řeholi a opata, kteří se Vás netýkají. Není snad pravda, že všichni musíme bojovat – život není pro nikoho jednoduchý – a že všichni žijeme v komunitě, ve farnostech, v rodinách vedených slovem Božím? Klášter a farnost svatého Augustina mají hodně odlišných rysů, ale jak klášter, tak farnost jsou součástí těla, jehož hlavou je Kristus.

V klášteře je komunitní život zároveň lidskou oporou i náročnou askezí. Cožpak diecéze, farnost, Vaše rodiny nejsou taktéž komunitami? Znáte datum narozenin svých kněží, abyste jim popřáli? Poznáte, kdy jsou na konci se silami? Považujete je za bezchybné služebníky, kteří jsou neustále k dispozici, kdykoliv je potřebujete, anebo připouštíte, že jsou hříšníci jako Vy, snažící se jako Vy směřovat k Bohu, velkorysí a zranitelní zároveň?

Vaši kněží Vás potřebují stejně, jako Vy potřebujete je. Komunita Sept-Fons potřebuje otce Adama stejně tak, jako otec Adam potřebuje ji a její učitele a její bratry. Každý člen Vaší rodiny Vás potřebuje tak, jako Vy potřebujete jeho, abyste následovali Krista a kráčeli k setkání s ním. Žijeme společně, abychom se postupně stali Božími syny a přáteli Pána, avšak Kristus tyto dary předal do společenství, do církve.

V našich klášterech, našich farnostech, našich rodinách se někdy neshodneme na rozhodnutích, která mají být učiněna... A tím lépe, diskutujme a hledejme společně Boží pravdu! Bohužel, a to příliš často, přehlídíme druhé, zkreslujeme to, co řekli. Jsme padlí na hlavu? Vždyť to není křesťanské!

Co nás učí Písmo? Popisuje ohleduplnost mladého Davida, který nechce vztáhnout ruku na Hospodinova pomazaného (1 Samuelova 26, 2–23). Svatý Pavel upřesňuje, že svlékání starého Adama a oblékání nového Adama je cestou plnou překvapení. Náš nový kněz už to jistě zažil. A dnešní evangelium? Nastav levou tvář, když tě uhodí do pravé... Kdo je tohoto schopný? Mluví o tom apoftegma našeho svatého otce Antonína z Egypta, o které se s vámi na závěr podělím:

Skupinka mnichů, jmenovali se Samuel, Adam, Jakub a Bohuslav, šla navštívit našeho svatého otce Antonína do egyptské pouště, aby mu položili otázku, která je svrběla na jazyku: „Otče, jak mohu být spasen?“ Poustevník jim odpověděl: „Evangelium říká: jestli tě někdo uhodil na pravou tvář, nastav mu levou.“ Naši mnichové byli realisté, a tak s plachostí přiznali: „Takhle se nedokážeme zachovat.“ Stařec zmírnil svoji radu milosrdenstvím: „Jestli nemůžete nastavit druhou tvář, sneste aspoň to, že vás udeřili.“ Bez úspěchu! „Nemůžeme ani toto zachovávat,“ přiznali se mniši. Stařec pokračoval: „Jestli ani toto nemůžete zachovávat, tak neodplácejte, když vám někdo ublížil.“ A řekli si: „Ani toto nemůžeme zachovávat.“ Stařec požádal svého učedníka: „Běž jim připravit trochu kaše z mouky, neboť jsou nemocní. Jestli nemůžete zachovávat toto a nechcete ani toto, co pro vás mohu udělat? Potřebujete modlitby.“

Ano, jsme nemocní, všichni jsme nemocní, takže se modleme jeden za druhého. Amen.